

להקת

בעולם המחול מאת אוליה זילברמן

נית ישראלית. חברת הלהקה, אשר
רה אלקיים, שהיתה גם הקיבעת
לגבי התלבושות והאביזרים; במוזי-
קה (של וילה לובוס ובתאורה של
היים תכלת) — והיא בוצעה על-
ידי זוג רקדנים: הכוריאוגרפית
אשרה אלקיים עצמה ושמונן בראון.
המוזיקה בערב כולו נוגנה על-גבי
רשמקול, ביצוע של תזמורת בני-
צוחו של גארי ברתיני. הפירוש היה
מוזיקאלי, ההתאמה והסינכרוניזציה
לתנועה התיקונית היו ללא פגם. ב-
ריקוד "אדם וחווה" הוקלטה המוזי-
קה על-ידי שלושה חברי האנסאמ-
בל הקאמרי הישראלי — סמדר
שור (אבוב), אלי הפץ (קלרנית)
ויצחק הופמן (באסון) והללו ניגנוה
מתוך קלות, אחידות ונקיון האינטר-
נאציה של צלילים אלה. דומה, ש-
לאשרה אלקיים שרון כוריאוגרפי
ניכר וטוב יהיה אם ירבו בהדרגה
בהצגת יצירותיה הכוריאוגרפיות:
כאן היתה לפנינו מין הומורסקה —
קצת גרוטסקית — אשר לא הלכה
דווקא בעקבות שפת המחול של
מארתה גראהם, אלא היתה מבוססת
קצת יותר על תנועה מאריוניטית ו-
קירקסית — מעין פארודיה של רי-
קודי-הבעה אירופי-מודרני. חוש הור-
מור מובהק וכשרון של קומיקאי
גילה בן-דוגה של אלקיים — שמעון
בראון. לא כליכך מובן היה לי —
ואולי לא רק לי — מדוע הופיעו
כאן אדם וחווה תחילה כאנשים פשו-
טים וצעירים, לבושים בתלבושות
זמננו, ומשאכלה חוה מעץ-הדעת,
היא נשארה לפתע למערומיה. ב-
"טייטס" בצבע עור הגוף עם עלה-
תאנה. גם לא היה לי ברור, אם נח-
שים או סתם חבלים קושרים את
השניים במאבקם — לי נדמה היה
שחווה היתה, בכל-זאת, מייד כה פק-
חית שהבינה, וכשהיא סחבה עימה
את אדם, לדעתי בחבל שלה, הר-
אתה לנו בבירור שהאשה היא השור-
לסת בחיים עלי אדמות. הומורסקה
זו זכתה להצלחה כנה אצל הקהל,
שמילא את האולם.

חבריה-הלהקה: אשרה אלקיים,
רנה גלוק, גליה גת, לינדה הור-
דס, רות לרמן, אהובה ענברי,
רנה שינפלד, משה אפרתי, אנ-
טוני בינסטר, אהוד בן-דוד, שו-
עון בראון, משה רומנו, רחמים
רוג, המנהלת הכללית — בת-
שבע דה-רוטשילד; היועצת הי-
אמנותית — מארתה גראהם,
עוזריה — רות האריס, לינדה
הודס ושמונן בראון; המנהל
המוזיקלי — גארי ברתיני.
שוב התעניינתי עד מאוד ב-
הופעה החדשה של להקת
בתי-שבע (בתל-אביב באולם אר-
ה"שם) לאחר שהערכתה בר-
שימתי במדור זה ב-8 במאי
ש"ז, כפי שבוצעה בפסטיבל
הישראלי למוזיקה ולדראמה — ו-
זאת משום שקיוויתי כי בשלושה
המופעים שהוכנסו כעת בתוכנית זו
(לעומת ההופעה בפסטיבל) אפשר
יהיה לגלות רמזי חיפוישים חדשים
ושונים. אך לצערי לא מצאתי רמ-
זים כאלה. אחת התמונות החדשות
בתוכנית היתה, "סאראבאנד" (מתוך
"אחו אפל" בכוריאוגרפיה של
מארתה גראהם, מוזיקה — קארלוס
שבו, תאורה — היים תכלת), ש-
בוצעה על-ידי שלושה זוגות, רנה
גלוק ומשה אפרתי, רות לרמן —
אהוד בן-דוד ורנה שינפלד —
משה רומנו; תמונה זו נרקדה יפה
מאוד, מתוך שלימות טכנית, והי-
תה גם נחמדה בסטיליואציה האס-
תטית שלה ובמוזיקה הניאוריקלאסית
היפה של המכסיקני שאבו: מין
משחק של צורות וצלילים, המתנר-
עים בנועם בחלל ובאוויר הבמה.
אך התמונה היתה קצרה מדי (הרי
זה חלק קטן מתוך באלט שלם)
מבחינת המוזיקה והתנועה, נעלמה
חישימהר וגם צבעי התאורה וה-
תלבושות — בסטיליואציה ספרדית —
נראו לי קצת קודרים מדי לגבי
אופי התנועה והמוזיקה.
הדשה היתה גם התמונה "אדם
וחווה" — בכוריאוגרפיה של רקד-

5961.11.81
 ש"ז